

Útek z Istanbulu

Kapitola prvá, v ktorej urodzená slečna de Andráši zistí, že pokušeniu sa nedá odolať.

Džamaliya opatrne zdvihla nohu a ponorila prsty do strieborných zábleskov v bazéne. Myslela si, že voda bude prihorúca alebo pristudená, ako to bývalo v jej rodnom zámku. Už ako malé dieťa prišla na chuť č'apkaniu v drevenej kadi, ktorú neskôr jej otec, lénny pán nad Komjaticami, vymenil za kameninovú vaňu. Kým ju slúžky naplnili, museli ohriať celé množstvá až po vrch naplnených hrncov. Preto bývala voda vo vani alebo pristudená alebo prihorúca.

Toto tu však bolo niečo iné. Bazény v istanbulskom háreme, kam ju Aiša doviedla, aby ju predstavila ostatným odaliskám, sa s kúpeľňou v jej rodnom zámku nedali vôbec porovnať. Koľko tu len bolo mramoru, vzácnych mozaík, vytvárajúcich na dlažbe i na strope prapodivné orientálne vzory! A tie ľahučké, priesvitné závoje! Povievali medzi stĺpmi ako obrovské motýlie krídla, prežiarené slnkom. Vietor, ktorý sa pohrával so závojmami, prinášal vôňu zo záhrad Alikovho paláca. Cítila v nej ruže, aké kvitli aj v jej rodnom zámku, no okrem nich aj ďalšiu zmes iných, neznámych kvetov. Aj voda v bazéne

voňala, maznala sa s jej nohami. Amália si tuhšie pritiahla k telu jemnú priesvitnú látku, ktorú mala prehodenú cez prsia i boky, a s rozkošou vošla do bazéna.

Za jej chrbtom sa ozval Aišin perlivý smiech.

„Azda sa len nehanbíš, Džamalija! Tu žiadny muž nie je. Môžeš vojsť do vody nahá!“

Spolu s Aišou sa nad jej hanblivosťou usmievalo aj zopár ďalších žien. Napoly ležali, napoly sedeli na širokom mramorovom schode, ktorý vyčnieval nad okrajom bazéna a s neskrývanou zvedavosťou pozerali na ňu. Rozprávali sa divnou, neznámou rečou, z ktorej sa občas vyliat výbuch perlivého smiechu. Amália pochopila, že sa na nej schuti zabávajú. Náhle ju schytila zlosť. Prudkým pohybom zhodila zo seba priesvitnú látku a vztýčila sa v celej kráse svojho panenského tela. Pri prudkom pohybe sa jej plavé vlasy rozleteli vôkol tváre, potom mätko dopadli na prsia a chrbát. Tam sa chvíľu vlnili a chvíli. Ženy na druhom konci bazéna závistlivo zmlkli. Až teraz si uvedomili, že Džamalijina pokožka, omnoho belšia ako ich, má v sebe svetlo bielej perlete.

Aiša sa spokojne usmiala. Konečne dosiahla, že Džamalija odhalila pred Alikom, ukrytým za pootvorenými dvermi do háremu, svoje telo. Pravdaže, jej nová otrokyňa, plavovlasá d'aurka, ktorá s nimi prišla z Budína, o tom nič nevedela. Dlhú dobu sa správala ako zajatá tigrica. Po celý mesiac, čo sa plavili na galére*1 do Istanbulu, neprehovorila ani slovo. Aiša sa s ňou nepokúšala rozprávať, vedela, čo Džamalija prežíva. Niesla v sebe ten istý kameň, ten istý pocit krivdy ako kedysi ona, keď ju pred dvadsiatimi dvoma rokmi Alik násilu odtrhol od matky a otca. Preto trpezlivo čakala, kedy sa tá dlhá, únavná plavba skončí. K trpezlivosti nabádala aj samotného Alika. Tomu vadilo, že nová otrokyňa onemela a odmieta sa s ním rozprávať. Dal si predviesť Džamaliju do kajuty. Na nespočetné množstvo otázok mu odpovedala pľuvancom do tváre. Nazlostený Alik rozkázal pajukom*2, aby ju hodili do podpalubia medzi vesliarov. S radosťou tak urobili. Pripútali spurnú otrokyňu ku stĺpu. Podpalubím sa okamžite rozlial žiadostivý mrmot. Amália na chvíľu zamrela, no potom vzdvihla hlavu, aby sa obzrela, kde sa to vlastne ocitla. Zazrela množstvo svetielkujúcich očí. V prítomí pripomínali blikajúce svetielka. Uvedomila si, že patria chlapom, pripútanými reťazami k laviciam. Pozerali sa na ňu ako vyhladované zvieratá na čerstvý kus mäsa. To bolo na urodzenú slečnu de Andrášu priveľa. Čupla si k päte stĺpu, s rukami vystretými nad hlavu, tak, že vynikli jej pevné, panenské prsia, a oprela si tvár o kolená. Odmietla vidieť svet okolo seba!

Chlapom jej pohyb učaroval. Zmlkli. Po dlhý čas počula iba ich prerývané dýchanie a sipot. Po dlhšej chvíli sa ozval nečakaný, ostrý, drásavý zvuk. Jeden z vesliarov – sedel na lavici oproti nej – sa snažil vytrhnúť uvoľnený klinec, čo pridržoval reťaz, z dubovej lavice. Darilo sa mu. Klinec sa uvoľňoval, až celkom poľavil. Vesliarovou tvárou preletel víťazoslavný úsmev. Vstal. Jeho ruka sa mihla ako blesk a siahla na vlasy dievčaťa. Džamalija zdesene vykričala.

Práve vtedy sa otvorili dverka na podpalubí a na schodíkoch sa objavila Aiša, oblečená do priesvitných tureckých nohavíc, nad bedrami prichytených širokým, vyšívaným pásom. Švihla bičom vesliara cez chrbát a zvolala:

„Nedotýkaj sa jej. Ona je Alikov majetok!“

Odviazala Džamaliju od stĺpa a odviedla ju do svojej kajuty. Tam ju hrešila, karhajúc ju čistou, nepokazenou latinčinou, ktorá prezradila, že ju učil dobrý učiteľ:

„Čo si sa zbláznila, dievča? Vieš vôbec, čo si spravila? Ponížila si Hammadyu! Napľuť takému mužovi do tváre je to isté akoby si spáchala samovraždu. Zrejme netušíš, čo sa ti tam dole mohlo stať! Nevieš, čo znamená pre vesliarov nedotknutá panenská krása! Ved' celé roky nevideli ženu! Ani tie reťaze, čo ich spútavali, by ťa neochránili. Tak, ako sa uvoľnil z pút ten jeden, uvoľnili by sa aj ďalší. Roztrhali by ťa! Ale kto vie, možno by

taká smrť bola celkom príjemná. Aspoň by si vedela, čo je rozkoš, hoci pôžitok, aký vie dať môj Alik, by ti neposkytlo ani sto vesliarov!“

Tak hrešila Aiša Džamaliju, nedbajúc na to, že vydesené dievča jej vôbec neodpovedá. Od tých čias však považovala slečna de Andráši Aišu za svoju ochrankyňu a držala sa v jej blízkosti.

Nevedela, že deň predtým bola Aiša za Alikom a chcela vedieť, prečo jej novú otrokyňu predhodil vesliarom. Alike ešte stále páľil pľuvanec na tvári a tak sa Aiši pobúrene vyžaloval. Tá však poznala liek na jeho zlosť. Po hodine nežných milostných hier a vášne si oprela čiernovlasú hlavu o jeho nahú hrud' a sladko mu prisľúbila:

„Nechaj to na mňa, môj sladký tiger. Daj mi čas, aby som mohla Džamaliju pripraviť. Uvidíš, že sa ti samá oddá, príde za tebou, ako som prišla kedysi ja...“

Aiša zmĺkla, spomínajúc na mladé, sotva trinásťročné dievča, akým bola pred dvadsiatimi dvoma rokmi. Revucha. Áno, tak ju volala mama... Mama, ktorú čaušovia znásilnili pred jej očami! Ju, vtedajšiu Revuchu a dnešnú Aišu, hodili do Alikovho stanu. Starý turecký zvyk totiž kázal, že každá panna, ktorú nájdu pri svojom dobyvačnom ťažení po neznámych krajoch, patrí vrchnému veliteľovi, mirilívovi*3. A Alik už vtedy nebol obyčajný mirilíva. Samotný Murad, otec dnešného sultána Mehmeda, ho nazýval priateľom. Patril k vznešenému kniežaciemu rodu Seldžukov. Jeho dedo Ruhzadán ibn Hammadya bol posledným smirnským kalifom. Taký muž mal právo aj na vznešenejšie a krajšie panny ako trinásťročnú Revuchu! Kto vie prečo sa vtedy vzdorujúce dievča Alikovi zapáčilo. Chcel sa jej dotknúť, no ona, beštia, ho pohryzla. Vrátil jej bolesť a prudko ju udrel do tváre. Z nosa sa jej pustila krv. Rozkázal slúžkam, čo sa motali v jeho širokom, rozložitom šiatri, aby ju umyli. Služky ju posadili do kade, plnej horúcej vody. Kričala. Vzpierala sa, chcela újsť. Nasilu ju v nej držali. Jedna zo slúžok stále dolievala do kade horúcu vodu, až kým tú hlúpu, vzdorujúcu Revuchu nezačali obchádzať mrákoty. Stratila nielen množstvo krvi, ale kontrolu nielen nad svojim telom a vôľou. Pamätá si len tuhú, omamujúcu vôňu, stúpajúcu z kade. A ženské, aj keď drsné ruky! Dotýkali sa jej na tých najintímnejších miestach, pohrávali sa s jej neprebudenu žiadostivosťou, až kým nezačala stonať od rozkoše.

Tak to urobí aj s Džamalijou. Ibaže namiesto drevenej kade bude prepychový bazén háremu. Nenechá Džamalijino milostné prebúdzanie na slúžky. Sama ju naučí ako sa hrať so svojim telom.

Aiša často rozprávala o svojom pláne Alikovi, počas dlhých večerných nocí, kedy ju brával do svojej kajuty na veliteľskej galére. Alik ju rád počúval, najmä keď svoje slová sprevádzala milostnými hrami a názorne mu ukazovala, čo bude s Džamalijou robiť. Len čo sa však ocitli v Istanbule a Aiša odvieďla otrokyňu do izieb na hornom poschodí hammadyovského paláca, zažiadalo sa mu uvidieť plavovlasú d'aurku*4 tak, ako ju Alah stvoril. Aiša mu dopriala iba pohľad spoza závesu, nič viac!

„Počkaj, kým si zvykne!“ prosila ho neskôr, keď jej to vyčítal. „Konečne mi tá plavovlasá d'aurka začala dôverovať. No ešte stále sa chová ako hlúpa žena z Rúmy*5. Také sa neodvážia odhaliť svoje telo ani samé pred sebou. Kúpeľ je pre nich kaďa so smradľavou vodou. Aj do nej si sadnú iba v dlhej spodnici! Takéto ženy treba najprv naučiť, že nahota nie je na hanbu!“

„Ved' práve!“ vzdychol si Alik. „Môj učiteľ Sidón mi často rozprával o tradíciách Latincov. Tí ženy uctievať, namiesto toho, aby si z nich urobili prameň rozkoše. Majú plno podivných zvykov. Nechávajú svoje ženy voľne chodiť po uliciach, bez závojov a bez burky*6, nezavierajú ich do háremu. Dovolia im zhovárať sa s cudzími mužmi. Nečudo, že im pýcha stúpa do hlavy! Myslia si, že sú mužom roveň a môžu samé rozhodovať o

sebe. A Džamalija je jediná dcéra bohatého uhorského veľmoža. Taká sa nebude správať ako nežná holubica, s pokorou a úctou! Vždy bude robiť iba to, čo chce!“

„Sám si to, povedal, môj sladký tiger!“ pritúlila sa Aiša k nemu. „Ak je tak naučená, nechaj ju, nech si robí, čo chce. My ju však musíme priviesť k tomu, aby chcela to isté, čo ty.“

„Nie si čarodejnica, nezmeníš jej vnútro. A to je plné predsudkov a zábran!“

„Ja ho nezmením, ale pohodlie tvojho paláca áno. Rozmaznávaj ju, dopraj jej všetko, čo teší dušu ženy. Uvidíš, že z nej o mesiac bude celkom iná žena!“

Inej odaliske by Alik neuveril. Táto ho však milovala hlbokou úprimnou láskou, schopnej obetí. Aiša má pravdu. Radšej počká na to, čo spraví s Džamalijou prepych jeho paláca. Zatiaľ si dopraje rozkoš s tou, čo sa kedysi volala Revucha.

Skúsená a múdra Aiša mala aj iný dôvod, pre ktorý žiadala Alika, aby dal čas jej novej otrokyňi. Chcela, aby jej milovaný drak zatúžil po Džamaliji s tou istou nástojčivosťou a prudkosťou ako vesliari na lodi. Vedela, že to nebude až také jednoduché. Alik mal totiž ženy kedy chcel a koľko ich chcel, čo jeho mužnosť poznačilo. Čoraz zriedkavejšie navštevoval izby na dolnom poschodí háremu, kde bývali ďalšie odalisky. Jedine Aiša sa tešila z jeho každodennej blízkosti. Vďaka tomu poznala tajomstvo, ktoré Alik strážil ako oko v hlave. Jeho mužnosť už bola unavená. Niekedy dokonca taká unavená, že iba ochabnuto spočívala v jej dlani. Vtedy mu rozprávala dlhé a podivuhodné bájky, len aby zabudol na svoju hanbu. Občas si pripomenul, že je jeho povinnosťou oblažiť aj ďalšie odalisky. No aj vtedy najprv zašiel za Aišou. Bez jej hier by nebol schopný milostného aktu.

Preto si bola istá tým, že si nevezme plavovlasú d'aurku z komjatického zámku bez toho, aby o tom vedela. Počas plavby do Istanbulu si Džamaliju obľúbila, aj keď len istým spôsobom. Tak veľmi jej pripomínala dávnú Revuchu... Po čase zistila, že nová otrokyňa vyniká nielen pôvabmi tela, ale aj ducha. Vypytovala sa na všetko nové, čo okolo seba videla. Mala nežné a jemné ruky, preto ju Aiša často žiadala, aby jej česala vlasy či krémovala pokožku. Dievča sa sprvu zdráhalo, kto by však odolal všetkým tým esenciám, vôňam, téglikom a olejom? Hoci už Aiši do štyridsiatky veľa nechýbalo, ešte vždy mala štíhle telo a pružnú pokožku, akú mávajú ženy, ktoré sa o seba pravidelne starajú. Preto sa Džamalija napokon odhodlala dotýkať polonahej Aiši. Vždy to bolo lepšie ako krájať v kuchyni smradľavú cibuľu. Napriek tomu ju prekvapilo, keď jej raz Aiša navrhla, aby si vymenili úlohy. Pokušenie však bolo príliš veľké a Džamalia neodolala. Natiahla sa na ľahké bambusové ležadlo a zavrela oči.

Prvý dotyk Aišíných rúk bol ľahký ako pierko. Ledva ho zachytila zmyslami. Po chvíli zacítila, ako jej dole chrbticou prebehli odaliskiné prsty. Zatúlali sa dole, medzi hladké stehná. Džamalija zoširoka otvorila oči a stuhla. Aiša okamžite vycítila jej napätie a vrátila sa nazad, chrbticou hore ku krku. Vtierať Džamaliji do kože opojne voňajúcu masť, ktorá jej zastrela myseľ. Uvoľnila sa a podvedome zamrňala, slastne, ako to robia mačky, keď ich niekto hladká. Aiša sa krátko, spokojne zasmiala:

„Ty nikdy nebudeš mať rada drsných mužov! Láska na teba čaká inde.“

Slečna de Andráši nevedela, čo pod tým myslí, no ani nad tým neuvažovala. Vychutnávala každý pohyb Aišíných rúk. Zrejme sa hra s otrokyňou zapáčila aj Aiši, pretože jej prikázala:

„Otoč sa na chrbát!“

Džamalija mimovoľne poslúchla. Kdesi v hĺbke jej bytosti sa ozval akýsi varovný signál. Ale už bolo neskoro. Aiša sa zľahka dotkla jej malých pevných, ružových

bradaviek. Džamalija zastenala od prebúdajúcej sa rozkoše. Hlava sa jej zakrútila. Vtedy sa Aiša zohla celkom blízko k jej perám, tak, že sa ich takmer dotýkala a zašepkala:

„Teba je pre Alika škoda. Pokazí v tebe tú krásnu hudbu, ktorú teraz počuješ.“
Vzápätí ju prudko pobozkala na ústa.

Hoci už boli v Istanbule tretí týždeň, Alik sa v horných izbách háremu neukázal. Len občas potajomky sledoval spoza závesu Aišine hry s novou otrokyňou. Láskanie oboch žien ho vzrušovalo viac, než si priznal. Báľ sa však že ak ho Aiša na milovanie s Džamalijou nepripraví, ako muž zlyhá. Preto otáľal. Mal však ešte jeden dôvod, prečo oddľoval zblíženie s plavovlasou d'aurkou. Čakal na to, kedy si ho sultán Mehmed pozve k sebe, aby mu vysvetlil dôvody nevydareného vojnového ťaženia.

Prvé dni čakania boli mimoriadne ťažké. Begler beg Alik bol z Istanbulu preč takmer pol roka, nevedel, čo sa zatiaľ udialo vo Vysokej porte*7. Po návrate si doprial tri dni oddychu a vybral so do Top-kapi, sultánovho paláca. Vydýchol si, keď mu hlavný dverník prezradil, že sultán odcestoval ku Chazarom, kde chcel rokovať s tamojším chánom o ďalších výbojoch na sever, do Poľského kráľovstva a Litvy. Vďaka tomuto rokovaniu získal Alik ibn Hammadya tri mesiace času. Potešilo ho to, predpokladal totiž, že za ten čas búrka sultánovho hnevu opadne. S rozkošou vychutnával každý deň, ktorý mu Alah dal. Občas si zavolaľ k sebe Aišu, aby sa dozvedel, ako pokračuje v hre s Džamalijou. Tá však oddľovala jeho stretnutie s novou otrokyňou a tíšila jeho nedočkavosť:

„Trpezlivosť, môj najdrahší, trpezlivosť. To dievča dozrieva pomaly ako melón, ktorému doteraz chýbalo slnko. Iste ju nechceš nezrelú, bez šťavy a chuti. Počkaj, kým sa celkom prebudí. Potom ju inak vychutnáš.“

Mraky nad Alikovým čelom ju upozornili na to, že túžba v jej milovanom drakovi sa prebudila a začína byť rovnako nástojčivá a dravá ako kedysi. No plavovlasá d'aurka mala pre ňu veľkú cenu. Vedľ bola nádobou, ktorú pripravovala na počatie Alikovho syna.

Pri podivných hrách s čiernovlasou odaliskou urodzená slečna de Andrášii často cítila výčitky. Vedela, že robí niečo, čo je v jej svete zakázané. Ale jej svet bol taký vzdialený! Akoby bol len rozprávka. Všetko, čo ju púťalo k minulosti, bolo zbúrané. Spustošené a zničené. Jej matka bola mŕtva. Prebodol ju sám Alik. Urobil v ten istý deň, keď zapáľil jej rodný zámok, jeho čaušovia*8 naháňali po horiacich chodbách vzlykajúce slúžtičky a ona stála na ráme okna, prichystaná skočiť. Aká škoda, že sa vtedy nezabila!

S takouto krvavou minulosťou, plnou plameňov, znásilňovania a krvi, bolo ťažko žiť! Lepšie bolo zabudnúť a ponoriť sa do podivuhodného sveta háremu! Vedľ Alik sa jej od okamihu, keď mu na galére napľula do očí, vyhýbal. Všetko bolo postavené na hlavu, obrátené naruby. Čo bolo v rodnom Uhorsku hriechom, tu bolo pýchou, čo bolo doma cnosťou, v uzavretom svete Alikových odalisiiek na posmech. Doma považovali nahé ženské telo za najvyššie pokušenie diabla, tu za nástroj, na ktorom sa dá vyl údiť očarujúcu hudba rozkoše!

Prečo by sa mala zriecť potešenia z vlastného tela? Prečo by sa nemala dotýkať Aiše? A prečo by sa Aiša nemala dotýkať jej? Vedľ nie je nenávideným Alikom! V ďalekom svete istanbulskeho háremu je Aiša jediná bytosť, čo jej rozumie! Vie, ako sa cíti! Nespráva sa k nej ako k otrokyni ale ako k priateľke. Nezabíja a nepodpaľuje. Práve naopak. V dôvernej chvíli prezradila, že sa jej dávno, pred mnohými rokmi, stalo niečo podobné. Aišine nežné hry mali však aj inú moc: pomáhali zabúdať. Preto sa im urodzená slečna de Andrášii bez zábran poddala.

Tak to bolo aj v deň, keď Alik pocítil, že jeho túžba je dosť prudká na to, aby si vzal Džamaliju aj bez Aišinej pomoci. Tak ako inokedy pozoroval cez otvor v stene obidve ženy. Aiša práve natrela Džamalijino telo vonnými masťami. Jej pohyby boli dlhé, vláčne

a jemné. Nabrala si na dľaň niekoľko kvapiek levanduľového oleja a natrela ním Džamalijine ružové bradavky. Dievča sa zachvelo. Z hĺbok jej bytosti vytryskol nový pocit, v tom okamihu by ho nevedela dešifrovať, bola v ňom bolesť, ale aj túžba, smäd. Zahanbene odvrátila hlavu. No Aiša vedela, čo sa s Džamalijou deje.

„Nebráň sa...“ zohla sa nežne nad ňu. „Dovoľ mi spraviť ti to...“

„Čo?“ nezdržala sa Džamalija, horiac zvedavosťou.

Vtedy sa Aiša dotkla ústami jej stuhnutej, vztýčenej bradavky.

„Zavri oči!“ zašepkala.

Dievča ju bezmyšlienkovito poslúchlo.

Odaliska chvíľu pozorovala jej tvár. Škoda, že túto ženu musí pripraviť pre Alika! Bola by z nej vynikajúca priateľka! Džamalija je však určená na to, aby porodila Alikovi dieťa. Syna, ktorý sa stane podľa Abrahámovho zaslúbenia aj synom prvej panej háremu. Veď dlhé, spleť dejiny Osmanov už toto zaslúbenie poznajú. Hovorí o ňom dokonca aj posvätná kniha, šaria*9. Aj kňažná Sáráj mala dieťa z otrokyne! Alah chcel, aby mala s vyvolenou proroka Abraháma veľa spoločné. Tak ako Sáráj, aj ona, Aiša, je neplodná! Aj ona si musela nájsť otrokyňu, čo počne na jej kolenách. Aj ona tak dostane zaslúbeného syna, dediča istanbulskeho trónu, ktorý sa raz postaví pred Vysokú portu ako nový sultán.

Aiša zablúdila ukazováčikom k Džamalijinemu pupku a nižšie, k roztvoreným stehnám. Aké pevné brucho má tá otrokyňa! Koža sa jej napína medzi bedrovými kosťami ako tetiva na luku! Tohto brucha sa zatiaľ žiaden muž nedotkol. Ani sa nemusí presvedčať, či je to naozaj tak a či je dievča pannou! Len pre poriadok, aby si potvrdila to, čím si bola istá, zablúdila jemne zohnutým ukazováčikom do Džamalijineho lona. Dievča hlboko zastonalo:

„Prestaň!“